

Hannah Hurnardová

*Na
horách
balzámových*

*Alegorický příběh o tom,
jak se i lidské slabosti
mohou stát
nádhernými dary.
Odhaluje úžasnou
shodu ovoce Ducha
s devíti druhy koření
v biblické Písni písni.*

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/eknihy>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky

www.paulinky.cz

Hannah Hurnardová

Na horách balzámových

Alegorický příběh
o tom,
jak se i lidské slabosti
mohou stát
nádhernými dary.
Odhaluje úžasnou
shodu ovoce Ducha
s devíti druhy koření
v biblické Písni písni

Mountains Of Spices

© 1983 by Hannah Hurnard

© 2003 Nakladatelství Paulínky with permission of Tyndale House Publishers, Inc.

Nakladatelství PAULÍNKY, 2003

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel. 222 311 206

E-mail: paulinky@paulinky.cz

www.paulinky.cz

ISBN 80-86025-59-4 (Tištěná kniha)

ISBN 978-80-7450-138-8 (PDF)

ISBN 978-80-7450-139-5 (ePub)

ISBN 978-80-7450-140-1 (Kindle/mobi)

Ediční poznámka:

K citacím z Nového zákona, Žalmů a Písně písni je zde použit text užívaný v českých liturgických knihách. Některé části Písně písni jsou volně parafrázovány podle autorky. Ostatní části Starého zákona jsou citovány z ekumenického překladu Bible.

*Pospěš si, můj miláčku,
buď podobný gazele
nebo kolouchu laně
na balzámových horách.*

(Srov. Pís 8,14)

Předmluva

Milí čtenáři, dovoluji mi několik slov na vysvětlení ke knize, kterou držíte v ruce.

Když jsem před lety začínala jako mladá misionářka v Palestině, jednoho rána jsem s velkým překvapením objevila úžasnou shodu mezi devaterým ovocem Ducha, vyjmenovaným v Listě Galaťanům (Gal 5,22), a devíti druhy koření, kterými je popsána „zavřená zahrada“ a „sad granátových jabloní“ v Písni písní (Pís 4,13-14). Během mnoha krásných „chvil ticha“ jsem studovala pomocí knih *Flora of the Bible* (Biblická květena) od C. Tristrama a *From Cedar to Hyssop* (Od cedru k yzopu) od G. Crowfoota a L. Baldenspergera všechny podrobnosti, které se dají zjistit o stromech a rostlinách jmenovaných v těchto verších, a čemu nás mohou naučit, srovnáme-li je s „plody Ducha“.

Když jsem pak o mnoho let později začala psát toto pokračování své knihy *Jako laň na výšinách*, vybavilo se mi vše, čemu jsem se naučila dříve během těchto vzácných, tichých chvil. Protože je však tato kniha alegorickým příběhem, a ne literárním výkladem, odvážila jsem se některé detaily ohledně konkrétních vyjmenovaných koření přizpůsobit a někde

i trochu pozměnit. Můj popis nebeských koření rostoucích na výšinách tedy nesmí být striktně považován za naprosto přesný. Dovolila jsem si malou básnickou licenci!

Hlavní postavy tohoto příběhu jsou samozřejmě personifikace nesprávných a mučivých postojů mysli a srdce a povahových vlastností, jejichž jména nesou. V knize Jako laň na výšinách to byli nepřátelé Bázlivé, kteří se snažili zabránit jí v cestě na „výšiny“. V této knize se snažím co nejjasněji ukázat, že právě ty vlastnosti a povahové slabosti, s nimiž jsme se narodili a které nám často připadají jako největší překážky v našem křesťanském životě, mohou být proměněny ve svůj pravý opak, a tak v nás probudit ty nejkrásnější vlastnosti – stačí, když je předložíme našemu Spasiteli.

Pokusila jsem se popsat přerod těch špatných vlastností, které byly největším problémem v mém osobním životě a o kterých tedy mohu nejlépe svědčit. Narodila jsem se s bázlivou povahou – jako opravdová otrokyně klanu Ustrašených! Ale učinila jsem úžasný objev, že nikdo nemá lepší příležitost praktikovat a rozvíjet víru než právě ti, kdo se neustále učí proměňovat strach ve víru. Člověk se buď musí zcela podřídit své bázlivé povaze a stát se „Zbabělým strachem“ na zbytek života, nebo může svou bázlivost cele odevzdat Pánu, a tak z každého pokušení ke strachu učinit příležitost k praktikování víry a nakonec se nechat proměnit v zářivého „Neohroženého svědka“ Boží lásky a moci. Žádná zlatá střední cesta zde neexistuje.

A stejně tak i náladovost, ostrý, zlomyslný jazyk či bezútěšně úzkostlivý a vyděšený stav mysli a další povahové vlastnosti personifikované v této knize, všechny mohou být slavně proměněny ve svůj pravý opak. Láska bere naše vady a nedostatky a přetváří je, aby z nás byly královské děti Boží.

Čtenář si nesmí myslet, že při rozhovorech mezi Pastýřem-Králem a Milostí a Slávou na balzámových horách vkládám do úst našeho Pána slova, jež nikdy neřekl, a příkládám jim autoritu božsky inspirované pravdy. Tyto rozhovory mají být pouze ukázkou možné přirozené a otevřené komunikace mezi kteroukoli milující duší a Pánem, komunikací lásky a způsobu, jak se od něj můžeme učit, když ho prosíme o osvětlení všech problémů, které nás trápí.

Snažím se zde prostě podělit se s vámi o to, jak bylo moje myšlení a chápání osvětleno, když jsem se den co den snažila otvírat je Boží lásce a učení. Nedělám si vůbec žádnou iluzi – vím, že mé představy o těchto věcech jsou směšně nedokonalé, že jsou na hony vzdáleny skutečné, nevyslovitelně vznešené pravdě. Vždyť před námi leží stále další a další nekonečné výšiny, na které musíme teprve vystoupat, a zatím můžeme popisovat jen to málo, co zahlédneme po cestě nahoru. Ale ty nejlepší a nejkrásnější věci leží teprve před námi!

Ještě poznámku o verších a písních v této knize. Mně osobně často velmi pomáhá pokusit se shrnout a vyjádřit vše nové, čemu se naučím, a nové světlo, které dostávám, ve verších, protože mi pomáhají udržet si tyto věci v paměti v takové formě, že si na ně vždy lehce vzpomenu. Snad budou tyto verše pomoci i pro jiné. Všechny jsem napsala zvlášť pro tuto knihu, ale většina z nich se také objevuje v dalších dvou mých knihách – *Unveiled Glory* (Odhalená sláva) a *The Heavenly Powers* (Nebeské mocnosti).

Kapitola I

PANÍ HRŮZA BEZÚTĚŠNÁ

Údolí ponížení se probouzelo do nádherného jarního rána a zdálo se, že v teplém slunci a lehounkém voňavém vzduchu vše jen plesá radostí. Pastviny se pokryly nejjasnější zelení; ovocné stromy se oděly do slavnostního hávu z bílých a růžových květů. Luční květy vesele tančily ve vánku, zatímco asfodely s mečovitými listy stály vzpřímeně jako vojáci jeden vedle druhého na strmých svazích nad modrým jezerem a slunce prosvítalo jejich průsvitnými bílými květy.

Na pastvinách, jimiž protékala řeka, skotačila jehňata kolem svých matek a děti si hrály na schovávanou ve skalách. Ptáci všech velikostí a barev pilně budovali svá hnízda a vzduchem se linuly nespočetné melodie, štěbetání a trylky, které jako spodní hlas podtrhával ustavičný bzukot včel a cvrkot cvrčků. Byl to ve všem všudy překrásný den a vše, co v údolí dýchalo, se hrnulo ven vítat jaro.

Avšak ve stínu starých, tmavých, ohnutých stromů, kus od hlavní cesty, která procházela vesnicí Velké chvění, se prostírala zaplevelená zahrada, v níž se u země krčilo jen pár ubohých hlávek zelí. Uprostřed zahrady sklíčeně stála rozpadající se chalupa s pevně utěsněnými okny i dveřmi.

Z jejího komínku se spirálovitě vykrádal úzký proužek kouře, který se snažil co nejnápadněji rozplýnout ve vzduchu, jako by se styděl vůbec se ukazovat v tak krásný den, jako je dnes. Uvnitř, u malých začouzených kamínek, se hrbila paní Hrůza Bezútěšná, oblečená do ponurých tmavých šatů a zabalená do ještě ponuřejšího šedého šálu, a na její tváři se zračil výraz hlubokého smutku a trápení.

Tu se ozvalo rázné zaklepaní na dveře, a dřív než se ozvalo její váhavé: „Dále,“ vpochovala dovnitř její sousekka, paní Chrabrá.

Obě ženy měly naprosto protichůdné povahy a každý ve Velkém chvění se divil jejich přátelství (dá-li se vůbec takový jednostranný vztah takto nazvat). Trvalo již od jejich školních let a paní Chrabrá měla „podivné předsevzetí“, jak tomu sousedé říkali, že ho nesmí nechat uvadnout.

Paní Chrabrá tedy vpochovala dovnitř, na chvíli se zarazila a odfrkla:

„Propána! Hrůzo!“ vykřikla. „Co tady děláš za zavřenými okny, když je dnes venku tak nádherně? Vždyť tě ta děsná čoudící kamínka zadusí!“

„Zavři hned za sebou dveře, prosím,“ odsekla paní Hrůza popuzeně. „Příšerně tu fouká a ten hrozný východní vítr ještě zhoršuje moje revma.“

„Východní vítr!“ znovu odfrkla paní Chrabrá. „Má milá Hrůzo, vzduch voní jako uprostřed léta a ten lehký vánek přichází přímo z jihu.“

„Moje korouhvička nikdy nelže,“ paní Hrůza trvala na svém, „a když jsem se na ni dnes ráno dívala, vítr

vanul z východu. A kromě toho to na sobě cítím, každá kost a každý kloub v těle mě bolí, ani se nepotřebuji ujišťovat korouhvičkou.“

„Tak mi dovol otevřít aspoň jižní okno,“ naléhala paní Chrabrá. „A dej se přesvědčit, že můžeš klidně odložit ten strašný šál, vzít si na sebe něco lehčího a hezčího a vyjít se mnou alespoň na chvílku ven, protože,“ dodala tajemně, „se stalo něco úžasného a neočekávaného. Přišla jsem za tebou, abych tě zavedla k sobě domů a mohla se s tebou o tu radost podělit.“

Paní Hrůza však neprojevila ani zvědavost, ani zájem. Místo toho prohrábla oheň, až se do místnosti vyvalila hustá spirála dusivého kouře, a celá se chvějíc, odpověděla: „Nech to okno být, prosím tě. I kdyby bylo sebevětší horko, neodvážila bych se dnes vyjít ven, protože můj kalendář mi dnes předpovídá černý den – den deprese, temnoty a nebezpečí – a kdybych si troufla jít ven, určitě by se mi něco stalo. Já svému kalendáři věřím a nikdy jeho varování neberu na lehkou váhu.“

„Co je to za kalendář?“ vykřikla paní Chrabrá a přikročila ke stěně, na níž visela ta obludná věc. „Ale Hrůzo! Neříkej mi, že se zajímáš o astrologii! To přece vytiskla firma, která je známá svými podvody a vydělává na strachu druhých lidí. Je to naprostý nesmysl!“

Hrůza se zatvářila uraženě a odvětila ostře: „Můj vzácný kalendář se ještě nikdy nemýlil. Když říká, že se blíží nesnáze a pohroma, tak nějaké nesnáze a pohroma vždycky přijdou. Nebudu blázen, abych zrovna dnes přehlížela jeho varování, ale zůstanu hezky doma.“

„Nejradši bych tu hroznou věc strhla ze zdi a hodila do ohně,“ rozhořčeně vykřikla paní Chrabrá. „Přinesla bych ti stejný kalendář s vyznačenými svátky, jako mám já. Protože

zrovna dnes můj kalendář říká: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!“

„Za nic na světě svůj vzácný kalendář nevyhodím!“ odporovala nešťastná Hrůza. „A ani nos dnes nevystrčím ven. Pohroma je již blízko, jakože se Hrůza Bezútěšná jmenují.“

„Kdybych se tak jmenovala já,“ paní Chrabrá již ztratila trpělivost, „rozhodně bych se snažila se toho jména zbavit a změnit ho na lepší.“

Hrůza byla hluboce uražena, ale navenek reagovala s mucednickou odevzdaností jako vždy, když její dobrosrdečná, byť poněkud vznětlivá sousedka projevila netrpělivost. Odpověděla tedy pouze s trpělivou výčitkou v hlase: „Je to velmi starobylé a úctyhodné jméno, Chrabrá. Bylo spolehlivě prokázáno, že pochází z dob před velkou potopou. Rod Bezútěšných existuje déle, než kam sahá lidská paměť.“

Paní Chrabrá se té absurditě zasmála, i když v takové chvíli by vždycky tou ubohou hloupoučkou bytostí nejradši pořádně zatřásla, aby se vzpamatovala. Měla však svůj vnitřní důvod, který znala jen ona sama a Nejvyšší pastýř, proč musí svou nešťastnou přítelkyni snášet a učit se s láskou ji přijímat takovou, jaká je. A tak teď odpověděla zvesela, i když netaktně: „Předpotopní Bezútěšní zřejmě ale museli vymřít, protože v arše nikdo z nich nebyl. Divím se, že byl někdo takový blázen a znovu to rodinné jméno založil!“

Nyní se Hrůza urazila tak, že ani neodpověděla. Jen si ještě těsněji přitáhla šál kolem sebe, třásla se a tvářila se, jako by kromě ní v domě nikdo nebyl.

Paní Chrabrá pocítila výčitky svědomí. Bylo od ní opravdu nehezké, jak si pustila pusu na špacír. Vždyť sem přece přišla proto, aby své přítelkyni pomohla. Rychle se začala zkroušeně

omlouvát: „Promiň, drahá Hrůzo, vím, že jsem to neměla říkat, ale když já si tak strašně přeji, abys mi dovolila vyvést tě z tohoto nešťastného postavení, do kterého jsi upadla, a přesvědčit tě, abys odložila ducha bezútěšnosti a oblékla si »šat jásotu« (Iz 61,3).“

Hrůza se rozplakala. „Jak můžeš takhle mluvit, Chrabrá – nemáš srdce. Vím, že jsem dřív bývala pořád radostná a spokojená, ale teď když mě potkalo to kruté neštěstí – co můžeš čekat? Celá léta jsem jako osamělá vdova dřela až k smrti, jen abych zabezpečila své tři nešťastné děti,“ (to byl částečně výmysl, protože manžel paní Hrůze zanechal sice malou, ale dostatečnou roční rentu), „abych je slušně vychovala a připravila je na šťastnější život, než jsem měla já. A co se místo toho stalo? Ty to víš, Chrabrá, ty to víš moc dobře, a přesto mi tu bezcitně vyčítáš moje neštěstí.“

Moje holčička Zachmuřená – opuštěná svým nehodným manželem, bez práce, vystavená hanbě přede všemi příbuznými – se musí plížit domů ke své ovdovělé matce. Ona – snacha samotného lorda Ustrašeného! A nikdo nezvedne ani malíček, aby jí pomohl vydobýt si její práva! A co chuděrka Nevraživá – provdaná za opilce, který ji uráží a bije, musí žít v ubohém malém podkroví v domě své švagrové jako chudá a opovrhovaná příbuzná. A Strach,“ zavzlykala křečovitě Hrůza, „můj drahoušek Strach, můj jediný syn, toho nespravedlivě odsoudili za nějaké vymyšlené přepadení a narušování veřejného pořádku a zavřeli do vězení!“

A ty – ty, Chrabrá –, která jsi aspoň kdysi měla silného manžela, který ti byl oporou, a ještě máš děti, které ti zjevně nepůsobí žádnou bolest, si tady stojíš a kritizuješ mě a dokonce mi navrhuješ, abych si oblékla »šat jásotu«! Nevím, co to je

za úchvatné šaty, ale určitě je to naprosto nevhodný oděv pro vdovu se zlomeným srdcem a dětmi, které procházejí mučednickým nespravedlností a utrpením.“

Paní Chrabrá přistoupila k plačící ženě, objala ji kolem třesoucích se ramen a velmi něžně ji těšila: „Špatně jsi mě pochopila, Hrůzo. Já přece vím o tvých bolestech a trápení a byla bych šťastná, kdybych tě mohla aspoň trochu potěšit a pomoci ti nalézt sílu a odvalu, abys s nimi mohla bojovat, a milost, aby se proměnily v něco krásného. Vlastně právě proto jsem dnes tady. Musím ti konečně říct tu úžasnou novinku, drahá Hrůzo, a přesvědčit tě, abys zašla ke mně domů. Protože – víš, co se stalo? To bys neuhodla... To určitě potěší i tvoje smutné srdce!“

Odmlčela se a s nadějí hledala alespoň záblesk zájmu či zvědavosti ve zbědovaném obličejí před sebou. Ale Bezútešná Hrůza dál jen vzlykala, kolébala se zepředu dozadu a nezajímalo ji nic na celém světě kromě jejího vlastního neštěstí.

A tak po chvíli paní Chrabrá pokračovala radostným hlasem: „To bys nikdy neuhodla, tak ti to radši řeknu. Vzpomínáš, jak se říkalo, když tvoje chromá neteř Bázlivá odešla z Údolí, že ji sám Pastýř zavedl na výšiny? Tak to byla pravda! A víš, co se stalo, Hrůzo? Právě přišla do Údolí na návštěvu a už vůbec nekulhá! Její chromé nohy jsou úplně zdravé a její zkřivená pusa taky! Je tak silná a kráčí tak vzpřímeně, že ji ani nepoznáš!

A kromě toho má taky nové jméno: už to není Bázlivá, ale Milost a Sláva. Jen si to představ! Přivedla s sebou také své dvě přítelkyně, milé ženy, které se jmenují Radost a Pokoj. Říkaly, že Milost a Sláva teď žije v Království lásky a je přímo členem královské rodiny a všude chodí se samotným Králem. Jen si to představ, Hrůzo! To zní jako nejfantastičtější pohádka, jakou

jsi kdy slyšela, ale je mnohem krásnější, protože je to naprostá pravda! A to všechno se stalo díky tomu, že šla s Pastýřem na výšiny.“

Jestliže paní Chrabrá chtěla přitáhnout pozornost své ubohé přítelkyně, téměř se jí to povedlo. Paní Hrůza Bezútěšná na ni němě hleděla jakoby v úžasu, neschopná slova. A tak paní Chrabrá radostně pokračovala dál:

„A teď je tady, zpátky v Údolí, jak už jsem říkala. Je se svými dvěma přítelkyněmi a s mou dcerkou Milosrdenství u mě doma a chystáme malou oslavu na přivítanou – jen pár starých přátel a sousedů – a ty, její teta, musíš rozhodně přijít taky. Pojď, drahá Hrůzo, aspoň na chvilku. Osuš si oči, vždyť svým dětem nepomůžeš, když budeš sedět tady v tom ponurém pokoji a prolévat slzy. Obleč si své nejlepší šaty a pojď se mnou radovat se s námi ze všeho toho dobrého a úžasného, co se přihodilo naší ubohé malé Bázlivé.“

Paní Hrůza Bezútěšná neřekla ani slovo, protože, popravdě řečeno, byla naprosto ochromena touto strašnou novinou. Nic – říkala si – nemůže být v tuto chvíli nevhodnější, strašnější a více ponižující než návrat nešťastného, všemi opovrhovaného mrzáčka, kterému se snažili zabránit v odchodu. A teď je tady zdravá, obklopená přáteli, těšící se úctě a slávě jakožto členka královské rodiny a jako královna se vrací zpátky do Údolí, kde dřív byla ubohé, opovrhované „nikdo“.

A navíc se vrací právě v době, kdy jsou její nejbližší příbuzní v tak ponižujícím postavení – její sestřenici Zachmuřenou (která se přece tak dobře provdala) opustil manžel a teď žije se svou matkou v bídě jako žebrák; Nevraživá se zase provdala za opilce, který ji málem zabil, a tře bídu s nouzí v mrňavém podkroví. A nejhorší ze všeho je, že její bratranec Strach,

jehož tak urazila tím, že si ho odmítla vzít, sedí právě ve vězení. Mohl její návrat přijít v méně příhodnou dobu? Může snad pro Hrůzu Bezútěšnou být něco větší pohromou? „Kalendář měl pravdu!“ řekla si pro sebe Hrůza s takovou sklíčeností, jakou i ona málokdy zažívala. „Opravdu den hrůzy! Nic horšího už mě nemohlo potkat!“

Neřekla však ani slovo. S nezměrným úsilím skousla jazyk, aby z ní nevyšlo hořké bědování, které se jí dralo na rty, protože si uvědomila, že jako vlastní teta by neměla naříkat nad tím, že se její chromá neteř vrátila domů úplně uzdravená a jako členka královské rodiny. „Kdyby mi tu novinu oznamoval někdo z našich příbuzných,“ hořce si pomyslela Hrůza, „plně by mé pocity chápal a bédovali bychom spolu, ale paní Chrabrá je úplně jiná; ta by to nikdy nepochopila.“ A tak seděla dál v nehybném tichu.

„Tak pojď, Hrůzo,“ naléhala paní Chrabrá po chvíli marného čekání na jakýkoli záblesk radosti či zájmu své sousedky, „pojď ke mně a uvidíš tu úžasnou věc na vlastní oči. Pojď přivítat Milost a Slávu a radovat se spolu s ostatními přáteli v mém domě a na chvíli přitom zapomeneš na svůj smutek.“

Nyní Hrůza konečně našla slova. „Děkuji, Chrabrá,“ odvětila, „ale nic mě dnes nedonutí odejít z domu ani udělat něco tak bezcitného jako vyhledávat zábavu, zatímco mé dcery živoří o chlebu a vodě a můj syn chřadne ve vězení. A co se týče Bázlivé,“ pokračovala, neschopná skrývat dále svou hořkost a rozhodně nehodlajíc nazývat dívku novým jménem, které pro ni vybral Král, „co se týče Bázlivé – tak neuctivou a nevděčnou neteř snad nenajdeš na celém světě. Pokud se rozhodla vrátit se právě teď, aby měla škodolibou radost ze svých příbuzných, je to jen další příklad její otrlé

povahy, a pokud jde o mě, nehodlám jí k tomu dát žádnou příležitost. Vrať se, prosím, na svou oslavu, Chrabrá, a nech mě tady v útěsné samotě mé bídy.“

Paní Chrabrá si s lítostí uvědomila, že nemá smysl zůstat tu déle, že s dalším naléháním by jen zesílil odpor a zášť její přítelkyně. A tak odešla zarmoucená, že ve svém poslání selhala, i když se, popravdě řečeno, již od začátku obávala, že nebude úspěšné.

Když Hrůza Bezútešná konečně ve svém domku osaměla, začala tu katastrofální novinu rozebírat, a čím více ji rozebírala, tím horší jí připadala. Jaká krutá rána osudu právě teď dovolila vrátit se dívence, která – kdyby si vzala Stracha, jak měla – by teď byla stejně pokořená, ponížená a zoufalá jako její tchyně a stala by se příhodným obětním beránkem, na něhož by se mohly soustředit výčitky celé rodiny. Ale místo toho přichází obdivuhodně svobodná, bohatě zaopatřená a s novým čestným jménem. „To je skandál!“ vzlykala Hrůza. „Životní nespravedlnost! Rána osudu! Největší pohroma ze všeho!“

Seděla tam a hořce přemítala asi půl hodiny, když zaslechla lehké zatukání na dveře a s bolestnou hrůzou nevrle vyštěkla: „Kdo je to?“

„To jsem já, tvoje neteř, tetičko. Můžu dál?“ Dveře se otevřely a do ponurého pokoje vstoupila Milost a Sláva.

Proti své vůli vzhlédla paní Hrůza Bezútešná s dychtivou zvědavostí na dívku, která kdysi byla Bázlivou. Viděla, že to, co jí paní Chrabrá říkala, je naprostá pravda – že je Bázlivá úplně proměněná. Byla tak vzpřímená a kráčela s takovou lehkostí a elegancí, že vypadala vyšší než dřív. A teď když její škaredá, zkroucená ústa byla uzdravena a mohla nebojácně a bez rozpaků pohlížet druhým do tváře, vůbec již

nepřipomínala tu dřívější ošklivku. „Ale na druhou stranu,“ pomyslela si Hrůza, „není nijak výjimečná. V davu by se ničím nelišila, snad kromě toho jejího klidného a šťastného výrazu ve tváři a kromě těch zářících očí.“

Milost a Sláva chvíli postála ve dveřích a pak, protože jí teta neřekla jediné slůvko na pozdrav, přikročila tiše k té šedé shrbené osůbce krčící se v houpacím křesle u kamen, sehnula se a něžně svou tetu políbila na tvář.

Paní Hrůza sebou škubla, jako by se jí dotkl had, natáhla ruce a odsunula svou neteř od sebe.

„Není třeba neupřímných důkazů lásky, Bázlivá,“ pravila chladně. „Já se bez polibku od tebe obejdu.“

Neteř jí věnovala soucitný pohled, ale řekla vlídně: „Chápu, jak se právě cítíš, milá tetičko. Víím, že jsem vždycky projevovala málo lásky a ochoty naslouchat tvým přáním. Ale slyšela jsem, že jsi zažila hodně zlého od doby, kdy jsme se viděly naposledy, a bolí mě to za tebe. Moc ráda bych ti nějak pomohla nebo s tebou alespoň sdílela tvou bolest.“ Na chvíli se odmlčela a pak plaše dodala: „Od té doby, co jsem odešla, jsem se změnila a naučila jsem se milovat. Mám teď nové jméno a také, doufám, novou povahu.“

„Už jsem o tom slyšela od paní Chrabré,“ mrazivě odsekla teta. „Ale já ti rozhodně nebudu říkat jinak než tvým pravým jménem. Bude to chtít více než jen nové jméno – to tě mohu ujistit – abych zapoměla, jaká jsi byla předtím. Pro mě budeš vždycky Bázlivá.“

„To chápu,“ odpověděla Milost a Sláva, „a přeješ-li si, můžeš mi říkat starým jménem. Ale,“ usmála se, „Milost je kratší a jednodušší na výslovnost a přesně vystihuje, jak se mi dostalo všeho štěstí, pokoje a uzdravení. Drahá tetičko, kéž by